

Maade, jeg havde tænkt at sørge for de livs-
varige Brugere, og at sikke dem mod Mis-
brug af Jagtretten; og dermed skulde jeg vel
under almindelige Forhold næsten have været
færdig i det Hele. Thi, hvad de fleste andre
Punkter angaaer, som ligge for i denne Sag,
maa jeg tilstaae min fuldkomne Udygtighed
til at have en bestemt Overbeviisning des-
angaaende. Men da jeg dog paa ingen
Maade vilde til at give Slip paa mit Dnsse,
at der maatte gøres noget Alvorligt for Fæ-
sterne i dette Anliggende, fordi det forekommer
mig, at Forholdet mellem Fæsteren og den jagt-
berettigede Godseier er egentlig det, hvori Mis-
brugen af Jagtretten lettest vil kunne finde
Sted, saa har jeg, for at sige det ligefrem,
lyttet baade til høire og venstre, har laant
Dre til Enhver mere end jeg ellers har Stun-
der eller Sind til, og forsøgt at sætte mig ind
i Enhvers Tankegang, der i mindste Maade
kunde pege hen i denne Retning, bestandigt
haabende, — trods det, som er indført i Mo-
tiverne til Lovforslaget (som jeg ikke feiler),
saavel som i adskillige Betænkninger og under tid-
ligere Forhandlinger af denne Sag, om Umul-
ligheden af at finde nogen Maade at bestemme
Erstatning for Wildtskade paa, — bestandigt
haabende, siger jeg, at der dog vilde kunne ud-
findes noget Sligt, naar de, som ere hjemme i
Sagen, tog den rigtigt for og begyndte den fra
nyt af. Og saaledes er jeg for mit Bedkom-
mende kommen til den Overbeviisning, at jeg
saameget mere med en god, rolig Samvittig-
hed vil kunne stemme mod det Forslag, som
staaer anført paa Afstemningslisten under Nr.
9, som jeg ikke kan skjønne rettere, end at det
Forslag, der er stillet til en ny § 16, ialfald
nærmere bestemt og berigtiget ved Thingets
Oplysning, vilde kunne føre til det forønskede
Resultat i saa Henseende.

Her vil nu rigtignok maaskee Nogen sige:
„Er det egentlig for en Rigsdagsmand, saa-
ledes i Løbet af en 8 Dages Tid næsten at
sikke Mening en 7—8 Gange? Men jeg
kan virkelig ikke gjøre for det, og det faaer da
mine Vælgere at betænke: maaskee kan jeg dog
med alt det ogsaa, naar det kommer an paa
de øverste Grundsaetninger og i Hovedsagen,
staae fast. Og fremdeles kunde man spørge,

om der dog ikke er nogen ganske særegen Grund
til, at jeg just tog mig denne Sag saa alvor-
ligt for, at jeg gjorde den til Gjenstand for
saamange Overveielser og Bearbejdelser. Og
saa siger jeg: Jo, det er ganske vist, jeg har
endnu en anden Grund til, at denne Sag er
bleven taget af mig, saaledes som steet er, og
det er en Grund, som er en i høieste Grad
almindelig, fordi den er grundet i de høieste
Principer, og som derhos, eller rettere just
derfor, i den bedste Forstand er reent personlig
og individuel, en Grund, som det maaskee vil
tillades Præsten, der ikke kan glemme denne
sin Stilling, at udtale med et Skriftsted. Det
er nemlig den, at jeg altid har elsket de Ord
hos Propheten Esaias: „Den, som troer, har
ikke Hastværk“. Jeg for mit Bedkommende
troer vistnok ikke paa Grundloven, langtfra!
Jeg troer kun paa den treenige Gud; men jeg
har en Tro til den Grundlov, til den Forsat-
ning, vort Fædreland har faaet, til den Ud-
vikling, vi gaae imøde, til den Tingenes Dr-
den, vi leve i, og just fordi jeg har den Tro,
at den Forsatning, den blæser ikke bort ved
den første Kuling, just derfor kan jeg
ganske vel sunde mig og tænke om Et
og Andet af mindre Betydning: „Komme
vi ikke idag, saa komme vi imorgen“. Jeg
kan ret vel nu og da berolige mig ved at
tænke, at vor Grundlov fører en Mangfoldig-
hed af Conseqventer med sig, saa at vi kunne
have nok, ja meer end nok at gjøre i nogle
Aar med at gennemføre den i Fædrelandets
Lovgivning i det Hele, og at vi just derfor,
naar der er særegne Betæneligheder ved et en-
kelt Forhold, et enkelt underordnet Punkt, i
enkelte særegne Henseender, om adskilligt Saa-
dant, skulle sige, som jeg i alt Fald vilde sige:
„Det har intet Hastværk, det er tidnok, den
lille Sag har ganske godt af at den hviler,
indtil Grundlovens andre Conseqventer ere
ret spirede“. Er det altsaa den rette og sande
Conseqvent af Grundloven, at der maa søges
yderligere Bestemmelser for Jagtrettens Be-
grænsning end de, som Udcastet peger hen
til, og som i alt Fald ved smaa Modificatio-
ner, der kunde bringes ind deri, kunde tjene
til Sikkring mod Wildtskade, saa vil den Tid
vel komme, og vi have ikke nødvendig her altfor